

הטירור הקדוש

ש"הרג ואל יעבור", ויהי מה! ההורים הצביעו והסכימו לקבלת התמיכה אך ה"קוזקים" קדשו מלחמה; מסע איומים, הפחדות והטרדות, להוותנו — סופם שנצחו.

ומענין הדבר: נושאי דגל שיטת טרור זו אינם "נטורי קרתא" הנודעים זה מכבר. אין אלו אותם עקשנים-סרבנים עקביים. ה"מהפכנים" האחרונים הם הר גים ישיבתיים, וכנראה מאסכולה מסוימת מאד. יושבי אהלה של תורה יצאו חלור צים ונתחלפה להם מלחמתה של תורה במלחמות רחוב, נוסח עולמנו האלים, המתקדם. יחי הקידמה הלזו שחדרה סו"ס לשיבות!

ותופעת לזאי סימפטומטית; הכל נעשה תחת מסוה "דעת תורה". חתימות נאסות — וידוע לכל כיצד — כרוזים מתפרסמים, איומים נשלחים, הטרור מרים ראשו הדרקוני, — והכל תחת דגל התורה. רבנים, אבות בתי דין, דיינים, תלמידהון ותלמידי תלמידהון וכל צורבי דרבנן, ולעתים רבות גם ישני עפר מוקצים ממשכבם לחתום, — כל אלו חברו כנראה ל"התר מאה רב"נים" לתופעות חדישות אלו.

ונהרהר בקול: איה קולם המוחה של ראשי הישיבות ומנהיגיהן? מדוע לא יאמרו הרף? מי התיר חילול ה' מי התיר לשפוך דם, כן! פשוטו כמשמעו.

עדים אנו, בשנים האחרונות, לתופעה חדשה שנתאזרחה בחוגים תורניים-ישיבתיים: הפעלת אמצעים טרוריסטיים, פשוטו כמשמעו, להשלטת דעות. המאבק בשאלת נתוחי המתים גלש לפסים אלו. אמצעי אלימות, הפחדות, איומים, נאצות וחרמות תפסו מקומם על דרכי הסברה, תעמולה או אפי' הפגנות "קלסיות". ה"לוחמים" אינם בוררים באמצעים, וכיון שנתנה רשות... אינם מבהינים בין טוב לרע.

קחו לדוגמא נוספת את שאלת המרעצה הדתית בבני ברק. אפשר אולי לדון, להתוכח, להתחמק, ואפי' לנכס אסיפות מחאה וזעקה, אך אלימות אישית, הזעקת אמבולנסים, הטרדות טלפון-של-חצות, איומים פסיים על בני משפחה וילדים — אלה מי התיר? מאין נושבת הרוח? "פנתריזם"?

ודוגמאות אינן חסרות: הרי לנו פולמוס-בולמוס ההפחדות, האיומים, השמתות והקללות בשאלת התנדבות הבנות המצ-הירות. הגיעו הדברים עד כדי "רבם דקרו" במעשה הרב רוזנטל מחיפה אשר אירע בתוככי עיה"ק בני ברק.

ו"אירוע" שלא נתפרסם כ"כ: מעשה בתלמוד תורה ירושלמי שנאות לקבל כספים ממשלתיים או עירוניים. חוגים מסוימים מאד, שאין להם כל קשר למוסד, שמו עצמם אדונים והחליטו

על "אביזרייהו דעריות" כגון התנודות
בנות לישובי עולים, — קי"ל "יהרג ואל
יעבור", ואל "אביזרייהו דשפיכות דמים",
כגון להודיע לאשה שבעלה נפטר (ולא-
חידה עדי שבץ) ויתר הקב"ה? איפה
החתימות, הכרוזים, האסיפות, הלחצים
למניעת דרכים נלוזות אלו?

לבא לפומא לא גליא, אך קימת מין
הרגשה כי אפי' ראשי ישיבות חרדים
מתלמידיהם-חסידיהם-מוביליהם. נשיכתן

נשיכת נחש ועקיצתן עקיצת עקרב,
יפקר"נ דוחה כל התורה כולה (וגם
חילול ה'). מעדיף אני שלא לצטט
את מאמרי חז"ל — החמורים ביותר,
המפחידים ביותר — בענין ענשם של
מחללי ה'.
לא זו הדרך!

בברכה
רי"ש

על הכתרה אחת

ירושלים רועשת, "עולם הרבנות" רוגש,
עסקנים וזעמים, הציבור נדהם, מוסדות
מתריעים, גורמים מרתיעים. על שום מה?
רב פלוני הוכתר כרבה של ירושלים.
וההכתרה תוך עקיפת הסמכויות, תוך
התעלמות מכללי הנוהל הציבורי, החוקי.
קבוצת רבנים ועסקנים עושים להם רב
ומכתירים אותו לרבה של ירושלים.
הכל, כנהוג, בלית חרמות, נדויים ושם-
תות על אחרים שלא "יתחרו" על המש-
רה, וכי' כפי הסגנון המקובל.

וכבר פסק הרמב"ן את מימרתו: "כל
המקדש מחבירו חרב מחבירו".

אך נרשה לעצמנו הרהור שני:

וכי לא יפה הוא עושה? או הם עושים?
וכי לא כראוי וכיאות לאחר עשר שנים,
עשר שנים תמימות בהן לא יכלו העסק-
נים להשתוות ולהתארגן לבחירת רב
כדת וכחוק? הציבור זקוק לרב, ירושלים
ראויה לו. אם העסקונה לא הצליחה
להזיז אפילו את הצעד הראשון של
בחירת גוף מכין, וזאת משך עשר שנים,

הרי שישקלו למטרפסם. אם לא רב בדרך
המלך, הרי רב בדלת אחורית. אבל מכל
מקום רב יהי!

שמה הגיע הזמן שכל המתסיסים והמתרוע-
צים למיניהם יבינו כי בסופו של דבר
ימאס העניין לציבור. בסופו של דבר
יקומו קבוצות וחוגים שיטלו את ה"חוק
לידים". אם ענין בחירת רב מקומי —
ולא דוקא בירושלים — "נקבר" אי
שם בחישובי מתמטיקה גבוהה אודות
מפתח ומפתח דמפתח — שמה עדיף
באמת לעקוף את החוקים והתקנות
הללו?

כסאות רבנות רבים עומדים מיותמים,
בערי הארץ ובמושבותיה. הכסאות ממתי-
נים לרבנים יושבי על מדין. הכסאות
לא ימתינו לאורך ימים ולא יחכו ל"מפ-
תח", ל"סטטוס קוו" או למחשבי-קצין
בעלי שיטת ה"קח ותן".

רב לכם!

בברכה
רי"ש

שרות לאומי לבנות

כבדות בבתיהן, אך הרי לא כלפיהן מתכוונת ההתנדבות. זו לא באה כדי להוציא בנות מבתיהן, אלא כדי להפנות את אותן היוצאות למשימות שבין אדם לחבירו בין אדם לאומתו ובין אדם למדינתו.

בתוככי הלב מקוננת לה הרגשה מעיקה שמא נקודה שלישית זו האחרונה "בין אדם למדינתו" היא המונחת בתת ההכרה של חלק מהחותרים. כביכול מצויים אנו בקרב גויים הגוזרים עלינו גזירות קשות להמרת דת רח"ל, מה שאצל נטורי קרתא בהכרה ברורה, מחלחל באיטיות בקרב חוגים רחבים יותר. מכאן לתסכול, לרגשי נחיתות להרגשה של אזרחים סוג ב' שעליהם לעמוד על נפ־ שם נוכח גזירות קשות. מכאן למעשה יאוש של אלימות וטירור, כשנערים מתיבים לגדולים "דעת תורה בכו הורע."

לא שסבורים אנו שהכל וורד והכל שפיר. ודאי רבים הצללים, אך דוקא כדי להניסם יש להחליץ מאותו תסכול. איננו כת נרדפת אלא אזרחים שוים זכויות וחובות. עמנו אור וחזון, וקוראים אנו להנחיל זאת לכלל. מה מכאיב כש־ מנסים להעלות את הכורת על אחד המכשירים הטובים לכך — התנדבות בנות לשירות לאומי.

אב"א. גור אריה

כאב ותמוהות עוררו בנו מודעות "דעת תורה" הקובעות כי התנדבות לשירות לאומי הן בגדר אביזריהן דערינות והקור־ אות לכל בת כשרה לעמוד על נפשה ואף לההרג ולא לעבור. לא שמענו שיציאה אישית לעבודה תמורת שכר בגדר אביזריהן הוא.

אף לא קראנו כי הליכה לאונברסיטאות יש בה משום יהרג ואל יעבור. תכופות ראינו בנות מלכים בגיל שלאחר התי־ כון, עוסקות בפעילויות שונות, ואין פוצה פה ואין מצפצף ואין קורא בקול "דעת תורה" רק משעלתה מחשבה שאותן בנות — שמשכבר אינן מכבדות את עצמן בביתן פנימה — תתנדבנה לעזרה בשירותי חינוך סעד ובריאות לפתע כמה הזעקה הגדולה.

לצאת ולקבל משכורת מותר, להתנדב אסור?! יהרג ואל יעבר?!?

עפר אנו תחת כפות רגליהם של חלק נכבד מהרבנים החתומים וכבודם יקר לנו במאד. ודוקא משום כך מבקשים אנו כי יורונו רבותינו מה טעם פסקו פסק דין כה חמור. [שהרי אין זה רק פסק דין על העתיד. אלא חורץ הוא משפט על כל אותן מסורות שכבר התנדבו, שהקדישו משנותיהן לכלל].

היטב מעריכים אנו את ערכן ותפקידן של בנות ישראל כשרות וצנועות המת־